

Andrzej Sapkowski

ZAKLÍNAČ

IV.

Čas opovržení

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
IV.

ČAS OPOVRŽENÍ

DRUHÝ ROMÁN
O GERALTOVI A CIRI

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Andrzej Sapkowski
CZAS POGARDY

Copyright © 1995 by Andrzej Sapkowski
Translation © 1996 by Stanislav Komárek
Cover Art © 2011 by Michal Ivan
Illustrations © 1996 by Jana Komárková
For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-038-8 (PDF)

*Od krve máš ruce, Falko,
od krve máš šat.
Shoř, shoř, Falko!
Za všechny svoje zlé činy,
v mukách, v ohni budeš plát!*

*Dětská písnička zpívaná při pálení loutky Falky
během svátku Saovine*

Exorcisté; též zaklínači, pejor. vědmáci, u Nordlingů (odkaz) tajuplná, elitářská kasta šamanů-bojovníků, původně patrně odnož druidů (odkaz). V lidové představivosti byli e. nadáni magickou mocí a nadlidskou energií, umožňující jim zápolit se zlými duchy, netvory a temnými silami. Dle některých pramenů bylo ve skutečnosti jejich mistrovství v ovládnutí zbraně druhdy zneužíváno vladyky Severu ve vzájemných válkách, běžných v oněch dobách. Při boji upadali e. do transu vyvolávaného pravděpodobně autohypnózou a narkotiky. Bojovali pak se slepou urputností, zcela necitliví na bolest a dokonce i na vážná zranění, což posilovalo obecnou víru v jejich nadpřirozené schopnosti. Naopak teorie, podle níž byli e. produkty mutací či genetických operací, nebyly potvrzeny. U Nordlingů vystupují e. jako hrdinové četných pověstí lidové slovesnosti (srov. F. Delannoy: „Mýty a legendy národů Severu“).

Effenberg a Talbot:
Encyclopaedia Maxima Mundi, sv. V

KAPITOLA PRVNÍ

„Aby sis mohl vydělávat na živobyčí jako jízdni posel,“

poučoval obvykle Aplegatt do služby nastupující mladíky, „potřebuješ hlavně dvě věci: zlatou hlavu a železný zadek.“

„Bez zlaté hlavy se neobejdeš,“ předával nezištně své zkušenosti novopečeným kurýrům, „poněvadž v koženém pouzdře nošeném pod oblečením na holém těle vozíš jen druhořadé zprávy, které lze bez obav svěřit zrádnému pergamentu či papíru. Skutečně důležité, přísně tajné informace, na nichž nejvíce záleží, si kurýr musí pamatovat a zopakovat pouze tomu, komu jsou určeny. Slovo za slovem, a že jsou to leckdy ošemetná slova, stěží se dají vyslovit a což teprve zapamatovat. Aby sis všechno vtloukl do hlavy a abys nic nespletl, až budeš vzkaz předávat, musíš mít tu hlavu doopravdy zlatou.“

A co se týče železného zadku, ohó, to se záhy každý kurýr přesvědčí na vlastní kůži. Když budeš muset strávit tři dny a tři noci v sedle, trmácet se sto nebo i dvě stě mil po cestách a když není zbylí též po necestách, poznáš sám. Jistě, nebudeš v sedle v jednom kuse, čas od času sesedneš kvůli odpočinku. To proto, že člověk vydrží hodně, ale kůň málo. Jenže když bude po takovém odpočinku třeba znovu nasednout, bude se ti zdát, že tvoje prdel křičí o pomoc.“

„Komu jsou dneska zapotřebí jízdni poslové, pane Aplegatte?“ podivovali se někteří nováčci. „Vždyť například z Vengerbergu do Wyzimy se žádný z nich nedostane rychleji než za čtyři až pět dní, ani kdyby na sebeohnivějším oři rajtoval. A kolik času trvá čaroději z Vengerbergu poslat vzkaz čaroději ve Wyzimě? Půl hodiny, možná ani to ne. Kurýrovi může zchromnout kůň, můžou ho zabít lapkové nebo Veverky, můžou ho sežrat vlci anebo gryfové. Kde je pak poslovi konec. Avšak magická zpráva vždycky dojde, nezbloudí na cestě, neopozdí se ani neztratí. K čemu kurýři, když čaroděje dnes najdeš u dvora každého vladaře. K ničemu, pane Aplegatte.“

Jistou dobu se i Aplegatt domníval, že je k ničemu. Bylo

mu šestatřicet let, nebyl vysoký, ale sporný a šlachovitý a měl, jak jinak, zlatou hlavu. Mohl si najít jinou práci, aby uživil sebe a ženu, aby ušetřil něco na věno pro dvě svobodné dcery, aby mohl dál podporovat tu vdanou, jejímuž manželovi, beznadějnému nekňubovi, se v ničem nedařilo. Ale Aplegatt jinou práci nechtěl, ani si to nedovedl představit. Byl královským jízdním poslem.

A znenadání, po dlouhém čase zapomnění a pokořující nečinnosti, nastala změna. Na zemských stezkách i na cestách hvozdy opět zadusala kopyta. Jako za starých časů kurýři opět cválali zemi a vozili zprávy od hradu k hradu.

Aplegatt věděl, proč k tomu došlo. Hodně viděl, ještě více slyšel. Očekávalo se od něj, že obsah předaného poselství ihned zapomene, vymaže ho z paměti tak, aby ho z něj nebylo možno vypáčit popřípadě ani na mučidlech. Avšak Aplegatt si pamatoval. Poznal, proč králové náhle přestali komunikovat za pomoci magie a mágů. Informace, které předávali kurýři, měly před čaroději zůstat utajeny. Králové přestali mágům důvěřovat, přestali jim svěřovat svá tajemství.

Co bylo důvodem tohoto náhlého ochlazení jejich vzájemných vztahů, Aplegatt nevěděl a ani ho to příliš nezajímalo. Jak panovníci, tak i mágové byli pro něj tvorové nepochopitelní a nevypočitatelní – zvláště v těchto nelehkých časech. Posel, který křížoval zemi od hradu k hradu, od města k městu, od království ke království, si navíc nemohl nevšimnout, že nadcházejí časy ještě těžší.

Na cestách bylo plno vojska. Na každém kroku potkával jednotky pěchoty nebo jízdy, každý velitel byl tuze zaměstnaný, rozčilený, prchlivý a tak důležitý, jako by zrovna na něm záležel osud světa. Také hrady a tvrze se plnily zbrojným lidem, ve dne v noci v nich neustávala horečná činnost. Obvykle k nenalezení bývajících purkrabí a kasteláni pobíhali nyní bez oddechu po hradbách a nádvořích, protivní jako vosy před bouřkou, utrhovali se, kleli, vydávali rozkazy a uštěďřovali kopance. K pevnostem a posádkám teď

směřovaly zvolna se táhnoucí kolony plně naložených vozů, míjející cestou kolony, které se vracely – rychle a lehce, protože naprázdno. Na cestách vířila prach stáda bujných tříročků, hnaná rovnou z pastvin. Udidlu ani jezdcí nenavyklí koníci si radostně užívali posledních dnů volnosti, zajišťujícíce tak honákům spoustu práce navíc a ostatním uživatelům cest mnohé nesnáze.

Zkrátka v nehybném, horkém vzduchu visela válka.

Aplegatt se zvedl ve třmenech, aby se rozhlédl. Dole na úpatí návrší se zaleskla hladina vodního toku, vinoucího se mezi lukami a háji. Za řekou se k jihu táhly lesy. Kurýr pobídl koně, nesměl ztrácet čas.

Když okolo poledne stanul na břehu Isméný, byl na cestě již druhý den. Královský rozkaz a poštu dostal v Hagge, kde odpočíval po návratu z Tretogoru. Opustil hrad v noci cestou podél levého břehu Pontaru a temerskou hranici překročil ještě před úsvitem. Kdyby král Foltest byl ve Wyzimě, Aplegatt by mu doručil poselství následující noci. Jenže krále v sídelním městě nenašel – přebýval tou dobou na jihu země, v Mariboru, vzdáleném od Wyzimy téměř dvě stě mil. Aplegatt cestu dobře znal, proto poblíž Bílého Mostu opustil na západ se stáčeující zemskou stezku a pokračoval lesy směrem na Ellander. Bylo to poněkud riskantní. Po lesích se neustále potloukaly Veverky; běda tomu, kdo jim padl do rukou anebo se jen přiblížil na dostřel luku. Leč královský kurýr se riziku nevyhne, taková je už služba.

Přes řeku se dostal bez obtíží. Od začátku června nepršelo, takže vody v Isméně značně ubylo. Držel se okraje lesa, dokud nedospěl na cestu vedoucí na jihovýchod, k trpaslickým osadám, hutím a kovárnám v mahakamském horském masívu. Po silnici putovaly vozy, předjížděné jezdcí na koních. Aplegatt si úlevou oddechl, lidnatým místům se Scoi'ael vyhýbali. Tažení proti bojujícím elfům bylo v Temerii vedeno již rok, pronásledovaná elfská komanda se

v lesích rozdělila na menší skupiny, které se držely v povzdálí od rušných cest a neprováděly na nich přepady.

Navečer dosáhl západní hranice ellanderského knížectví, křižovatky u vesnice Závady, odkud vedla pohodlná a bezpečná cesta do Mariboru – čtyřicet dvě míle užívané kupecké stezky s pevným povrchem. Na rozcestí stál zájezdní hostinec. Rozhodl se dopřát odpočinku koni i sobě. Věděl, že když vyrazí za svítání, tak i bez zbytečného štvání koně uvidí ještě před západem slunce černostříbrné praporece nad věžemi mariborského hradu.

Sám odsedlal a opatřil klisnu; podomka poslal pryč, královský kurýr se o svého koně stará sám. Povečeřel pořádnou porci míchaných vajec s klobásou, čtvrtku režného chleba a zapil to pivem. Poslechl si, co je kde nového, poněvadž v hostinci se zastavovali cestující z rozličných míst.

Jak se Aplegatt dozvěděl, v Dol Angra došlo k dalšímu pohraničnímu incidentu, oddíl lyrijské jízdy se znovu střetl s nilfgaardskými nájezdníky, královna Lyrie znovu obžalovala Nilfgaard z provokací a požádala o pomoc krále Demawenda z Aedirnu. V Tretogoru došlo k veřejné exekuci redanského barona, který se potají scházel s emisary nilfgaardského císaře Emhyra. V Kaedwenu komanda Scoia'tael, sloučená v silnou bojovou jednotku, dobyla a vyvraždila pevnost Leydu. Odvetou za tu řez uspořádalo obyvatelstvo Ardu Carraigh pogrom, při němž zase pobilo okolo čtyř set nelidí, nacházejících se v hlavním městě.

V Temerii, vyprávěli kupci jedoucí z jihu, drží smutek cintránští exulanti, shromáždění pod praporem maršála Vissegerda. Potvrdila se totiž trpká zpráva o smrti princezny Cirilly, poslední z krve královny Calanthé, řečené Lvice z Cintry.

Přetrásalo se ještě pár dalších, hrůzostrašnějších a zlověstnějších zvěstí. To, že ve vsích kolem Aldersbergu začaly krávy dojit krev a za časného jitra se v mlze zjevovala Morová panna, zvěstovatelka černé smrti. V Brugge, nedaleko

lesa Brokilonu, nepřístupného království dryád, se ukázal Divoký hon, oblohou se řítící kavalkáda duchů. Jak známo, také Divoký hon vždy věští válku. A z mysu Bremervoord byla zpozorována loď duchů a na její palubě přízrak – černý rytíř v helmě s křídly dravého ptáka.

Kurýr děle neposlouchal, byl příliš utrmácen. Odešel do společné noclehárny, svalil se na slámu a usnul jako když ho do vody hodí.

Vstal za úsvitu. Vyjda na dvůr, trochu se podívil: zřídka-kdy se stávalo, že nebyl první, kdo se vydával na cestu. U studny stál osedlaný vraný hřebec a hned vedle, u koryta, se umývala žena v mužském jezdeckém oděvu. Když zaslechla Aplegattovy kroky, obrátila se a mokřýma rukama nabrala a hodila dozadu dlouhé černé vlasy. Kurýr se uklonil. Žena lehce kývla hlavou.

Když vcházel do stáje, div se nesrazil s druhým ranním ptáčetem, mladou dívkou v sametovém baretu, právě vyvádějící na dvůr jablečnatou kobyliku. Děvče se opíralo o plece koně, zívalo a třelo si obličej.

„Ach jo,“ vzdychlo, míjejíc kurýra. „Nejspíš usnu na koni... Usnu za jízdy... Uaauaa...“

„Až ho pobídneš do klusu, chlad tě probere,“ řekl dobrosrdečně Aplegatt, sundávaje z trámku svoje sedlo. „Šťastnou cestu, panenka.“

Dívka se otočila a podívala se na něj, jako by si ho všimla teprve teď. Velké oči měla zelené jako smaragdy. Aplegatt se pustil do sedlání.

„Přeji ti šťastnou cestu,“ zopakoval. Obvykle nebyval příliš hovorný a přátelský, tentokrát však pocítil potřebu s někým si promluvit – i kdyby to měla být jen ospalá malá holka. Snad to způsobilo několik dlouhých, osamělých dní na cestě, snad že mu to děvče připomnělo jeho prostřední dcerku.

„Nechť vás bohové uchrání,“ pokračoval, „od úrazu a zlé náhody. Jste jenom dvě, a navíc ženy. Dnešní časy nestojí za nic, všude na cestách číhá nebezpečí...“

Děvče široce otevřelo zelené oči. Kurýr se zachvěl, po zádech mu přeběhl mráz.

„Nebezpečí...“ pronesla dívka. „Nebezpečí je tiché. Nezaslechneš nic, když přiletí na sivém peří. Zdálo se mi... Písek... Písek byl horký na slunci...“

„Cože?“ zarazil se Aplegatt se sedlem opřeným o břicho. „Co to povídáš, děvče? Jaký písek?“

Dívka sebou překvapeně trhla, přejela si dlaní přes tvář. Její klisna pohodila hlavou.

„Ciri!“ křikla zvenčí černovlasá žena, upravujíc postroj vraníka. „Pospěš si!“

Dívka zívla, pohlédla na muže a zamrkala, jako kdyby byla udivena jeho přítomností v maštali. Kurýr mlčel.

„Ciri!“ ozvala se znovu žena. „Neusnulas tam?“

„Už běžím, paní Yennefer!“

Když Aplegatt konečně osedlal koně a vyvedl ho na dvůr, nebylo tam již po ženě a děvčeti ani vidu, ani slechu. Pronikavě, chraptivě zakokrhál kohout, rozštěkal se pes, ze stromu se ozvala kukačka. Kurýr se vyhoupl do sedla. Připomněl si zelené oči ospalé dívky, její podivná slova: Tiché nebezpečí? Sivé peří? Horký písek? Asi to chuděra neměla v hlavě v pořádku, pomyslel si. Kolik se dnes světem toulá takových ubohých holek, na nichž se za války dopustili násilí nějací maroděři či jiná chamrad? Ba, nejspíš byla bláznivá... Anebo jen rozespálá, vytržená ze sna, náležitě neprobuzená. Lidé nezřídka pletou páté přes deváté při probouzení, na rozhraní mezi spánkem a bděním.

Znovu se zachvěl, zabořilo ho mezi lopatkami. Rozmasíroval si záda sevřenou pěstí.

Když vyjel na mariborskou silnici, vrazil koni paty do slabin a přešel do cvalu. Nesměl ztrácet čas.

*

V Mariboru Aplegatt odpočíval jenom jeden den – pak

už mu zase hvízdal vítr v uších. Nový kuň, šedivý hřebec z mariborského stáda, letěl jako vítr, napínal šíji a mával ohonem. Vrby u cesty se kolem jen míhaly. Na žebrech tlačila kurýra brašna s diplomatickou poštou. A zadek bolel.

„Tfuj, aby sis hlavu nesrazil, zatracenej lítavče!“ láteřil za ním vozk, když přitahoval opratě spřežení poplašeného sivákovým cvaem. „Žene se, jako by měl smrtku v patách! Jen si jeď, větroplachu, zubatý stejně neutečeš!“

Aplegatt si promnul oči, slzící ve větru.

Včera předal králi Foltestovi listiny, potom vyřídil tajnou zprávu krále Demawenda:

„Demawend Foltestovi. V Dol Angra vše připraveno. Přestrojení čekají na rozkaz. Plánovaný termín, druhá noc po červencovém novoluní. Lodě musí přistát na druhém břehu dva dny poté.“

Nad stezkou přelétala s hlasitým krákáním hejna vran. Směřovala na východ k Mahakamu a Dol Angra, k Vengerbergu. Během jízdy si kurýr v duchu opakoval slova poselství, jež jeho prostřednictvím poslal temerský král vladaři Aedirnu:

„Foltest Demawendovi. Za prvé: odlož akci. Chytráci svolali sněm, mají se sejít a radit na ostrově Thaneddu. Ten sněm může mnohé změnit. Za druhé: pátrání po Lvíčeti může skončit. Dohady o jeho smrti se potvrdily.“

Aplegatt kopl patou siváka. Nesměl ztrácel čas.

*

Úzká lesní cesta byla zablokována stojícími povozy. Aplegatt zpomalil a volným klusem se přiblížil k poslednímu vozu kolony. Na první pohled mu bylo zřejmé, že touhle zácpou neproklíčkuje. Na návrat nebylo ani pomyslení, ztracený čas by už nedohnal. A pokusit se objet zátaras močálovitou houštinou kolem cesty by nebylo moc šťastné řešení, tím spíše, že se už smrákalo.

„Co se tady přihodilo?“ zeptal se dvou staříků na kozlíku posledního spřežení. Zdálo se, že jeden podřimuje a druhý snad už ani nežije. „Přepadení? Veverky? Mluvte, pospíchám!“

Dříve než některý ze starochů stačil odpovědět, zepředu, od mezi porostem neviditelného čela kolony, se ozval povyk. Kočí a vozkové kvapně vylézali na vozy a s kletkami pobízeli tažné koně a voly. Karavana se hlemýždím tempem pohnula z místa. Dřímající stařík se probral, zamlaskal na muly a pleskl je otěžemi po hřbetech, stařík, budící zdání mrtvého, ožil, odšoupl si z očí slaměný klobouk a zamžoural na Aplegatta.

„Koukněme na něj,“ poznamenal. „Pospíchá. To se ti, synku, poštěstilo. Přiharcoval jsi sem v pravý čas.“

„Bať,“ pokýval bradkou druhý. „V pravý čas. Kdybys přijel o polednách, postál by sis s námi, počkal, až bude volno. Každý někam spěchal, ale museli jsme čekat. Nedalo se jinak, když byla stezka uzavřená.“

„Uzavřená stezka? Co je to za novotu?“

„Sveřepý lidožrout se tu ukázal, synku. Napadl rytíře, který jen s pacholkem cestoval. Rytíři prý netvor hlavu i s přílbicí ukousl a jeho koně rozpáral, až se střeva vyvalila. Pacholkovi se podařilo vyváznout, blekotal, co je to za hrůzu a jak je silnice celá červená od krve...“

„Co to bylo za bestii,“ zajímal se Aplegatt a přitáhl koni uzdu, aby mohl pokračovat v hovoru s vozky pomalu se vlekcoucího vozu. „Nějaký drak?“

„Ne, drak prý ne,“ odvětil stařec ve slamáku. „Povídali, mandigora nebo tak nějak. Pacholek říkal, že to bylo ukrutně veliké hovado se lvím tělem a blanitými křídly. A jak zuřivé! Mysleli jsme, že rytíře sežere a odletí, ale zlatý oči. Sedla si, mrcha, doprostřed úvozu, kurva její mať, a sedí tam, syčí, zuby cení... Zacpala stezku jako špunt flašku, poněvadž každý, kdo přijel a potvoru zahlédl, zastavil potah a horempádem vycouval. Nastavělo se tu vozů na půl míle

a přitom všude vůkol, jak sám vidíš, houština a třasovisko. Objekt se nedá, vrátit se nedá. Tož jsme stáli...“

„Tolik chlapů,“ frkl kurýr, „a stáli jako berani! Měli jste popadnout sekery a píky a zahnat šelmu z cesty anebo ubít.“

„Pár bláznů se o to pokoušelo,“ řekl první stařík a pobídl muly, neboť karavana se pohnula rychleji. „Tři trpaslíci z kupecké stráže a čtyři zverbovanci, co měli nastoupit k posádce na hradě Carrerasu. Trpaslíky ta obluda šeredně zrychtovala a rekruti...“

„Práskli do bot,“ doplnil druhý staroch a odplivl si přesně do mezery mezi hřbety tažných zvířat. „Vzali nohy na ramena, ledva netvora uviděli. Jeden z nich si přitom nadělal do nohavic. Heleď, koukej, synku, to je on! Táhle!“

„Co vy mně tady,“ vybuchl Aplegatt, „nějakého zasmance ukazujete? Nezajímá mě...“

„Ale né! Ten netvor! Zabítý! Knechti ho nakládají na vůz. Vidíš?“

Aplegatt se postavil ve třmenech. Přes houstnoucí šero a okolo se tísnící zvědavce spatřil, jak zbrojnoši zvedají mohutné plavé tělo. Netopýří křídla a škorpióni ohon příšery přitom vláčeli po zemi. Se sborovým výkřikem vojáci mršinu nadzvedli a hodili na plošinu vozu. Pachem krve znepokojení tahouni zaržáli a trhli záprahem.

„Nestát!“ houkl na staříky u cesty stojící desátník. „Jeďte dál, nebraňte v průjezdu!“

Vozka popohnal muly, vůz poskočil ve vyjetých kolejkách. Aplegatt s ním srovnal rychlost.

„Jak je vidět, vojáci nakonec přece jen obludu dostali.“

„Ale kdež,“ mávl rukou stařík. „Ti si umí akorát na poctivé lidi huby otvírat: ‚Zastav se, nestůj, táhni pryč!‘ Na netvora jim odvaha, toť se ví, nestačila, poslali pro zaklínače...“

„Pro zaklínače?“

„Nachlup tak,“ ujistil ho druhý stařec. „Někdo si vzpomněl, že viděl zaklínače ve vsi zpátky po cestě, tož pro něj poslali. Projížděl potom okolo nás. Měl bílé vlasy, sinalý

kontrfekt a na zádech pořádné mečisko. Hodinu nato už někdo zepředu volal, že budeme moci jet dále, poněvadž zaklínač mandigoru zabil. Kolona se pohnula chvilku předtím, synku, než jsi sem dojel ty.“

„Ha,“ poznamenal v zamyšlení Aplegatt. „Tolik let se už po cestách honím, ale na zaklínače jsem ještě nenarazil. Viděl někdo, jak tu příšeru vyřídil?“

„Já, já jsem to viděl!“ zvolal chlapec s rozcuchanou čupřinou, klusající z druhé strany vozu. Cestoval po svých, jen za uzdu vedl hubenou nákladní herku. „Všechno jsem viděl! Stál jsem za vojáky, úplně vpředu.“

„Vida smrkáče,“ zavřel vozka. „Ještě má mlíko na bradě a jak se naparuje. Mám tě počastovat bičem?“

„Jen ho nech, otče,“ zasáhl Aplegatt. „Zanedlouho musím odbočit, jedu na Carreras, a do té doby bych se chtěl dovědět, jak to bylo s tím zaklínačem. Mluv, kluku.“

„To bylo tak,“ začal chlapec rázující vedle spřežení. „Zaklínač přijel k vojenskému veliteli. Řekl, že se jmenuje Gerant. Hejtman na to, ať se jmenuje, jak je mu libo, jen ať se dá do práce. A ukázal mu, kde obluda číhá. Zaklínač šel blíž, aby se přesvědčil na vlastní oči. Koukl se jenom zpozvzdálí a hned řekl, že je to mimořádně velká mantichora, ale že ji zabije, jestli mu zaplatí dvě stě korun.“

„Dvě stovky?“ zajíkl se stařík ve slamáku. „Copak mu přeskočilo?“

„To samé mu pověděl hejtman, akorát sprostěji. Jenomže zaklínač na to, že taková je cena a basta, jemu že je to fuk, ať si potvora sedí na cestě třeba do skonání. Velitel na to, že mu nedá ani groš, namísto toho si počká, až obluda sama odletí. Zaklínač zase na to, že hned tak neodletí, jelikož je hladová a zuřivá. A jestli odletí, tak se brzy vrátí zpátky, poněvadž je to její lovecké tero... teret... teretor...“

„Nekoktej, usmrkanče!“ rozhněval se starý vozka a neúspěšně se pokusil vysmrkat přes prsty, v nichž zároveň držel opratě. „Raději vyprávěj, jak to bylo!“

„Vždyť říkám! Zaklínač tvrdil, že příšera neodletí, protože bude přes noc požírat zabitého rytíře. Pomalu, poněvadž rytíř byl v brnění, tak jí bude trvat, než ho z něj vyloupne. Potom přišli kupci, složili se a že prý zaplatí zaklínači sto korun. Zaklínač na to, že se ta šelma nazývá mantichora a je hrozitánsky nebezpečná, můžou si tedy svých sto korun strčit někam, on pro ně život v sázku dávat nebude. To se velitel vojáků dožral a pravil, že to už je takový svinský osud zaklínače dávat život v sázku a že zaklínač je právě k tomu, stejně jako, s prominutím, prdel víte k čemu. Kupci ale dostali strach, že zaklínač ztratí trpělivost a půjde si po svých, tak mu nabídli sto padesát. Zaklínač vytáhl meč a šel po silnici k místu, kde se netvor usadil. Hejtman za ním ještě udělal znamení proti uhranutí, třikrát si odplivl a mumlal, že prý neví, proč takové prašivé proměněnce vůbec země nosí. Jeden kupec mu na to, že kdyby vojsko, místo po lesích elfy nahánět, raději ze zemských stezek strašidla vyhánělo, zaklínačů by nebylo zapotřebí a...“

„Neblábol,“ skočil mu do řeči stařík, „Vyprávěj, cos viděl!“

„Já,“ pochválil se rozcuchaný hoch, „jsem zaklínači hlídal koně. Kobylku kaštanu s bílou lysinou.“

„S kobyloou pes tancoval! Jak zaklínač obludu zabíjel, tos viděl?“

„Eee...“ zajíkl se chlapec. „Neviděl... Odstrčili mě dozadu. Všichni křičeli a koně se plašili a...“

„Hned jsem věděl,“ řekl opovržlivě stařík, „že ten smrkáč viděl kulový.“

„Ale viděl jsem zaklínače, jak se vrátil,“ hájil se jinoch. „Velitel, který všechno sledoval, byl bílý jako křída a povídal potichu vojákům, že to jsou magické čáry nebo elfské triky, že se žádný člověk mečem tak rychle ohánět nedovede. Zaklínač sebral od kupců peníze, vyskočil na kobylku a odjel.“

„Hmmm...“ zahučel Aplegatt. „Kterým směrem? Na Carreras? Zkusím ho dohnat, ať si ho prohlédnu...“

„Ne,“ odvětil chlapec. „Z křižovatky jel cestou na Dorian. Zdálo se, že má naspěch.“

*

Zaklínači se zřídka cokoliv zdálo a ani na ty ojedinělé sny si po probuzení nevzpomínal. Ani když to byly noční můry – a bývaly to vlastně vždy jen noční můry.

Rovněž tentokrát ho tlačila můra, tentokrát si však zapamatoval alespoň část svého snu. Z víru nejasných, leč znepokojivých představ, podivných, leč zlověstných scén, nesrozumitelných, leč hrůzu vzbuzujících zvuků a slov se náhle vynořil čistý a zřetelný obraz. Ciri. Jiná než ta, kterou pamatoval z Kaer Morhen. Její v trysku vlající popelavé vlasy byly delší – takové nosila tehdy, když se s ní setkal poprvé, v Brokilonu. Když projížděla kolem něj, chtěl vykřiknout, ale z hrdla nevypravil ani hlásek. Chtěl se za ní rozběhnout, ale měl pocit, že jeho chodidla uvízla v lepkavé smůle. A Ciri ho neviděla, hnala se do noci mezi olše a vrby, které, jakoby oživlé, mávaly jí vstříc větvemi. Pak spatřil, že je pronásledována. Že se po její stopě řítí vraný kůň a na něm jezdec v černé zbroji, v helmě ozdobené křídly dravého ptáka.

Nemohl se pohnout, nemohl se ozvat. Mohl se jen dívat, jak okřídlený rytíř Ciri dohání, chytá ji za vlasy, strhává ji ze sedla a žene se dál – a dívku vláčí za sebou. Mohl jen přihlížet, jak se její tvář kříví bolestí a její ústa se otevírají k neslyšnému křiku. Probud se, rozkázal si, nemoha vydržet děsivý sen. Probud se! Okamžitě se probud!

Probudil se.

Dlouho ležel bez pohnutí a rozpamatoval se na obsah snu. Potom vstal. Vytáhl měšec, narychlo přepočítal desetikoruny. Sto padesát za včerejší mantichoru. Padesát za mlhavce, kterého zabil na objednávku fojta jedné vísky poblíž Carrerasu. A padesát dostal od osadníků z Burdorffu za vlkodlaka.

Padesát korun. Dobrý výdělek, neboť úkol byl snadný. Vlkodlak se nebránil. Uštvaný, zahnaný do jeskyně, z níž nebylo úniku, poklekl a čekal na ránu mečem. Zaklínači ho přišlo líto.

Avšak potřeboval peníze.

Hodinu poté už procházel ulicemi města Dorianu. Mířil k jisté firmě pod jistým vývěsním štítem.

*

Nápis na vývěsní tabuli hlásal: „Codringher & Fenn, právní služby a konzultace“. Geraltovi bylo pochopitelně známo, že to, co nabízeli Codringher a Fenn, mělo zatraceně málo společného s právem, zato však oba partneři mívali dostatek důvodů k tomu, aby se vyhýbali veškerým kontaktům jak s právem, tak s jeho představiteli. Měl taktéž vážné pochybnosti, zda kdokoliv z klientů uvedené firmy věděl, co znamená výraz „konzultace“. V průčelí budovy nebyly dveře, pouze pevně uzamčená vrata, vedoucí pravděpodobně do vozovny anebo do konírny. Kdo chtěl dovnitř, musel obejít dům, přejít zablácený, drůbeží podělaný dvorek a vystoupit po schůdcích na úzký ochoz, vedoucí k zastíněnému výklenku. Teprve pak se ocitl před bytelnými, okovanými dveřmi z tvrdého dřeva, opatřenými těžkým mosazným klepadlem ve tvaru lví hlavy.

Geralt zaklepal a rychle couvl. Věděl, že dveře jsou opatřeny mechanismem, který může z otvorů v kování vystřelit dvacetnicou železné bodce. Teoreticky by měl spustit pouze tehdy, kdyby se někdo dobýval do zámku, případně kdyby někdo zevnitř domu zatahl za spoušť, nicméně Geralt se nejednou přesvědčil, že není bezporuchových mechanismů a každý může spustit právě tehdy, když by to mělo být zcela vyloučeno. A naopak.

Ve dveřích bylo nepochybně nějaké zařízení ověřující totožnost návštěvníků, pravděpodobně magické. Po použití

klepadla se zevnitř nikdo nikdy na nic neptal a nedožadoval se odpovědi. Dveře se otevíraly a v nich se zjevoval Codrigher. Pokaždé Codrigher, nikdy Fenn.

„Vítám tě, Geralte,“ pozdravil Codrigher. „Vstup. Nemusíš se tak lepit na futra, odmontoval jsem bezpečnostní zařízení. Něco se na něm pokazilo, před pár dny zčistajasna proděravělo cestáka. Pojď bez obav dál. Čím mohu sloužit?“

„Ty ničím,“ vstoupil zaklínač do prostorné, leč temné předsíně, kde to jako obvykle zavánělo kočičinou. „Rád bych jednal s Fennem.“

Codrigher se bez zábran zachechtal a podpořil tak zaklínačovo podezření, že Fenn je bytostí veskrze vymyšlenou, sloužící pouze k obalamucení vrchnostenských úředníků, výběrčích daní a jiných, vůči Codrigherovi nepříznivě naladěných osob.

Vešli do kontoáru, kde bylo více světla, neboť důkladně zamřížovaná okna byla obrácená na průčelí zalité po většinu dne slunečním svitem. Geralt se posadil do křesla určeného zákazníkům. Naproti němu se na čalouněné sesli za dubovým psacím stolem uvelebil Codrigher – člověk, který se nechal titulovat „advokát“, člověk, pro kterého nebylo věcí nemožných. Kdo měl těžkosti, obtíže, problémy, navštívil Codrighera. A zakrátko se přesvědčil, jakého formátu je osoba, na kterou se obrátil. Získal bankovní úvěr bez ručení a bez úroků. Jako jediný z dlouhé listiny věřitelů inkasoval pohledávku od bankrotující firmy. Bylo mu přiznáno dědictví, přestože bohatý strýc do smrti vyhrožoval, že mu neodkáže ani měďák, a přitom vyhrával dědické řízení, protože i nejtvrdohlavější z pozůstalých se nečekaně vzdávali svých nároků. Jeho nezdárného syna propouštěli z vězení, očištěného z obvinění na základě nezvratných důkazů, případně pro jejich nedostatek, poněvadž jestli dříve důkazy byly, tajemně zmizely a svědkové odvolali předchozí výpovědi. Dcerku balamutící lovec věna se odpodklonkoval.

Manželčin milenec nebo dceřin svůdce důsledkem nešťastné události přišel ke komplikovaným zlomeninám tří končetin, v tom přinejmenším jedné horní. A osobní nepřítel či nepohodlný konkurent přestal škodit – nezřídka se stávalo, že se po něm slehla země. Zkrátka a dobře: ten, kdo měl problémy, jel do Dorianu, pospíšil k firmě „Codringher & Fenn“ a zaklepal na její dveře. Přišel mu otevřít advokát Codringher, pomenší, hubený, prošedivělý, s nezdravou barvou člověka zřídka kdy vycházejícího na čerstvý vzduch. Zavedl klienta do kontoáru, usedl na sesli, vzal na kolena velkého černobílého kocoura a hladil ho. Oba dva – Codringher i kocour – si zákazníka měřili nepřijemnými, zneklidňujícími pohledy žlutozelených očí.

„Obdržel jsem tvůj dopis,“ Codringher a kocour upřeli na zaklínače žlutozelené pohledy. „Posléze mne navštívil Marigold. Projížděl přes Dorian před několika týdny. Vyprávěl mi o tvých nesnázích. Ale řekl mi toho málo, velmi málo.“

„Skutečně? Teď jsi mne zaskočil. Byl by to první známý případ, kdy Marigold něčeho nevyžvanil příliš.“

„Marigold,“ pousmál se Codringher, „málo prozradil, neboť málo věděl. A vyžvanil ještě méně než věděl, protože jsi mu prostě a jednoduše o některých věcech zakázal být jen ceknout. Kde se v tobě vzal ten nedostatek důvěry? Dokonce ke kolegovi v oboru?“

V Geraltovi se něco vzpříčilo. Codringher mohl předstírat, že si ničeho nevšiml, avšak kocour by ho prozradil. Zablýskl očima, obnažil bělostné zoubky a zasyčel.

„Nedráždí mého mazlíčka,“ uklidňoval zvířátko hlazením advokát. „Rozhněvalo tě, že jsem tě nazval kolegou? Vždyť je to pravda. I já jsem svým způsobem zaklínač. Já také pomáhám lidem od příšer a příšerných potíží. A také to dělám za peníze.“

„Jsou určité rozdíly,“ zahučel Geralt, neustále sledován kocourovým nepřátelským pohledem.

„Jsou,“ potvrdil Codrigher. „Ty jsi zaklínač anachronický, zastaralý, kdežto já jsem zaklínač pokrokový, jdoucí s duchem doby. Proto ty budeš zanedlouho bez práce, zatímco já budu prosperovat. Strigy, viverny, endriagy a vlkodlaci už brzy zmizí ze světa. Ale parchanti budou vždycky.“

„Ty přece pomáháš z malérů hlavně parchantům všeho druhu, Codrighere. Chudáci v nesnázích tvoje služby nemohou zaplatit.“

„Ani tvoje služby si chudáci nemohou dovolit. Chudáci si nikdy nic nemohou dovolit. Právě proto, že jsou chudáci.“

„To je neslýchaně logické. A objevné, až to vyrazí dech.“

„Pravda obvykle vyrazí dech. A pravdou je, že základem i náplní našich oborů je zparchantělost. Jen ta tvoje už je takřka reliktem, kdežto ta moje je čilá a stále nabírá na síle.“

„Dobrá, dobrá. Pojdme k věci.“

„Nejvyšší čas,“ pokýval hlavou Codrigher a pohladil kocoura. Ten se protáhl, hlasitě zapředl a zaťal mu dráčky do kolena. „Vyřídíme naše záležitosti po pořadí, podle jejich důležitosti. Věc první: můj honorář, kolego zaklínači, je dvě stě padesát novigradských korun. Disponuješ takovou částkou? Anebo tě mám zařadit mezi chudáky v nesnázích?“

„Nejdřív se přesvědčme, že sis tu částku zasloužil.“

„Přesvědčování,“ odsekl nedůtklivě advokát, „omezíš výlučně na vlastní osobu a na nejnižší míru zkrátíš. Až budeš přesvědčen, položíš peníze tady na stůl. Pak přejdeme k dalším, podružnějším věcem.“

Geralt odvázal měšec od pasu a hodil jej na stolní desku. Mince zachřestily. Kocour polekaně seskočil z Codrigherových kolen a utekl. Advokát schoval váček do zásuvky, aniž se přesvědčil o jeho obsahu.

„Vyplašil jsi mi kocoura,“ řekl s neskrývanou výčitkou.

„Omlouvám se. Měl jsem dojem, že cinkání peněz je poslední věcí, která může tvého kocoura vylekat. Mluv, co ses dozvěděl.“

„Ten Rience,“ začal Codringtoner, „o kterého se tolik zajímáš, je dost záhadná postava. Podařilo se mi zjistit pouze to, že dva roky studoval ve škole čarodějů v Ban Ardu. Vyrazili ho odtamtud, když ho přistihli při drobných krádežích. A před školou už čekali verbíři z kaedwenské špionáže. Rience se dal zverbovat. Co dělal pro rozvědku, to se mi nepovedlo vysлідit. Ale zběhlí nebo vyhození studenti čarodějnictví jsou obvykle školeni na zabijáky. Souhlasíš?“

„Ovšem. Pokračuj.“

„Následující informace je z Cintry. Pan Rience tam seděl ve vězení. Za vlády královny Calanthé.“

„Za co?“

„Představ si, že za dluhy. Nebručel dlouho, někdo ho vyplatil, vyrovnal jeho dluhy i s úroky. Transakce se uskutečnila prostřednictvím banky s utajením totožnosti toho dobrodince. Pokoušel jsem se vystopovat, od koho pocházely peníze, avšak po čtyřech za sebou jdoucích bankovních převodech jsem to vzdal. Ten, kdo Rience vykoupil, se vyznal a velice mu záleželo na anonymitě.“

Codringtoner zmlkl, přiložil kapesník k ústům a těžce zakašlal.

„Pak se zničehonic pan Rience hned po zakončení války objevil v Soddenu, Angrenu a Brugge,“ pokračoval po chvíli, když si otřel rty a prohlédl kapesník. „Změněn k nepoznání, alespoň pokud jde o chování a hotovost, kterou disponoval a kterou plnými hrstmi rozhazoval. Pokud jde o jméno, ten nestydatý lotr se vůbec nenamáhal a nadále užíval jména Rience. A pod jménem Rience začal intenzívně pátrat po jisté osobě, či spíše osůbce. Navštívil druidy z angrenského Kruhu, kteří se starali o válečné sirotky. Tělo jednoho z druidů bylo později nalezeno v blízkém lese. Zohavené, se stopami mučení. Následně Rience zamířil na Zaříčí...“

„Vím,“ přerušil ho Geralt. „Vím, co udělal s rodinou sedláka ze Zaříčí. Za dvě stě padesát korun jsem ale očekával více. Až do této chvíle byla pro mne nová pouze informace

o škole čarodějů a kaedwenské rozvědce. O všem ostatním už vím. Víím, že Rience je bezohledný vrah, arogantní padouch, který se ani neobtěžuje skrývat pod falešnými jmény. Jsem si také jist, že plní něčí příkazy. Čí, Codringhere?“

„Nějakého čaroděje. Z vězení pro dlužníky ho nepochybně vykoupil čaroděj. Sám jsi mne informoval a Marigold to potvrdil, že Rience užívá magii. Velkou magii, žádné triky žáka vyhozeného z akademie. Z toho vyplývá, že ho někdo podporuje, vybavuje amulety a pravděpodobně tajně školí. Leckteří oficiálně působící mágové mají takové tajné učedníky a agenty na vyřizování nelegálních, špinavých záležitostí. V žargonu čarodějů se to označuje jako práce na vodítku.“

„Při práci na takovém vodítku by Rience užíval kamuflážní magii. On však nemění jméno ani vzhled. Nezavil se dokonce ani jizvy po popálenině.“

„I to je důkaz pro mé tvrzení, že je na vodítku,“ Codringher opět zakašlal do kapesníku. „Sám přece víš, že čarodějná kamufláž není žádné opravdové maskování, užívají ji jen diletanti. Kdyby se Rience ukrýval za magickou clonou anebo maskou, okamžitě by ho odhalilo kterékoli magické poplašné zařízení. Taková ochranná zařízení dnes najdeš bezmála v každé hradní bráně. A mágové prohlédnou jakoukoliv iluzi. V největším sběhu lidí, v největší tlačenici by na sebe Rience upozornil každého přítomného čaroděje stejně spolehlivě, jako kdyby mu z uší šlehaly plameny a ze zadnice se valil dým. Opakuji ti, že za Rincem stojí mocný čaroděj, snažící se uniknout pozornosti jiných čarodějů.“

„Někteří považují Rience za nilfgaardského špeha.“

„Vím. Například Dijkstra, šéf redanské rozvědky. Dijkstra se mýlí zřídka, můžeme mu tedy dát za pravdu i tentokrát. Nicméně jedno nevyklučuje druhé: čarodějův fámulus může být zároveň nilfgaardským špiónem.“

„To by znamenalo, že nějaký veřejně působící čaroděj pracuje pro Nilfgaard prostřednictvím svého agenta.“

„Blbost!“ prohlížel si Codringher bedlivě kapesník. „Čaroděj aby špicloval pro Nilfgaard? Proč? Pro peníze? K smíchu. Za příslib získání osobní moci pod panováním vševládného císaře Emhyra? K popukání. Vždyť není žádným tajemstvím, že Emhyr var Emreis drží své čaroděje tvrdě u huby. Mágové v Nilfgaardu jsou na stejné úrovni jako, dejme tomu, podkoní. A není jim přiznáno ani o chlup více moci než podkoním. Domníváš se, že by se kterýkoli z našich panovačských mágů rozhodl přičinit o vítězství panovníka, který by ho poslal do maštale? Filippa Eilhart, která diktuje Vizimirovi Redanskému královská nařízení a edikty? Sabrina Glewissig, která skáče do řeči Henseltovi z Kaedwenu, bouchá pěstí do stolu a rozkřikuje se, aby král zmlkl a poslouchal? Vilgefoltz z Roggeveenu, který přednedávnem vzkázal Demawendovi, že se s ním nebude bavit, poněvadž na něj nemá čas?“

„Zkrať to, Codringhere. Jak je to tedy, podle tebe, s Riencem?“

„To je snadné. Nilfgaardská špionáž získá pro spolupráci fámula, aby skrze něj mohla proniknout k našemu tajemnému čaroději. Z toho, co o něm víme, je jasné, že Rience by nepohrdl nilfgaardským florénem a bez cavyků by zradil svého mistra.“

„Teď se mi snažíš namluvit blbost ty. Dokonce i naši panovační mágové jsou schopni rychle odhalit zradu. Rience by se zhoupl na šibenici než by řekl švec. A to by měl ještě velké štěstí.“

„Nebud' naivka, Geralte. Demaskované špióny nevěšíme, ty přece využíváme. Nakrmíme je dezinformacemi a obratem změníme na podvojně agenty...“

„Nebalamuť naivku, Codringhere. Nezajímá mě špionáž a zákulisní politika. Rience mi šlape na paty, tak chci vědět proč a na čí rozkaz. Dobrá, je ve službách nějakého čaroděje. Kdo je ten neznámý mág?“

„To zatím nevím. Ale již brzy to zjistím.“

„Brzy,“ ucedil zaklínač, „je pro mne pozdě.“

„To se nedá vyloučit,“ řekl vážně Codringher. „Dostal ses do šeredného maléru, Geralte. Ale já umím pomáhat z malérů. V podstatě jsem tě z něj už dostal.“

„Skutečně?“

„Skutečně,“ zakašlal advokát do kapesníku. „Abys věděl, kolego, kromě toho mága a zřejmě i Nilfgaardu je ve hře ještě třetí strana. Navštívili mne, jen si představ, agenti tajné služby krále Foltesta. I oni byli v nesnázích. Král jim přikázal vyhledat jistou nezvěstnou princeznu. Když se ukázalo, že to není tak snadné, rozhodli se požádat o spolupráci odborníka na nesnadné záležitosti. Museli ho pochopitelně zasvětit do problému a přitom mu naznačili, že o hledané může něco vědět jeden zaklínač. Dokonce i to, kde ji lze nalézt.“

„Jakpak se zachoval ten odborník?“

„Zpočátku dal najevo překvapení. Udivilo ho, že zmíněný zaklínač nebyl uvězněn a podroben standardní proceduře, při níž by vyzpíval všechno, co ví, a ledacos, co neví, ale vymyslí si, aby uspokojil vyšetřovatele. Vyzvědači odvětili, že jim to jejich nadřízený kategoricky zakázal. Zaklínači, objasnili odborníkovi agenti, mají tak citlivý nervový systém, že při mučení neprodleně umírají, obrazně řečeno: praskne jim žilka v mozku. Měli zaklínače pouze sledovat, nicméně i tento úkol se ukázal být nad jejich síly. Odborník špióny pochválil za rozumné rozhodnutí a doporučil jim, aby se přihlásili za dva týdny.“

„Přihlásili se?“

„No zdali. A tehdy odborník, jehož jsi náhodou klientem, předal agentům jednoznačné důkazy, že zaklínač Geralt neměl, nemá a ani nemohl mít nic společného s hledanou princeznou. Zkušený odborník totiž objevil očitě svědky smrti princezničky Cirilly, dcery princezny Pavetty a vnučky královny Calanthé. Jmenovaná zemřela před třemi lety v uprchlickém táboře v Angrenu. Na záškrt. Před smrtí

nesnesitelně trpěla, věř anebo nevěř, temerští agenti měli slzy v očích, když se obeznámili s výpověďmi svědků.“

„Já mám taky slzy v očích. Tuším, že temerští vyzvědači ti nemohli nebo nechtěli nabídnout více než dvě stě padesát korun.“

„Tvoje ironie mi drásá srdce, zaklínači. Zbavil jsem tě potíží, a ty, místo abys mi poděkoval, se mi posmíváš.“

„Děkuji a omlouvám se. Pročpak Foltest pověřil své špehy pátráním po Ciri, Codringhere? Co jim rozkázal udělat, až ji najdou?“

„Jsi tak nedovtipný? Zabít ji, to se rozumí. Je považována za dědičku trůnu Cintry, jenže s tím jsou již jiné plány.“

„To nedává smysl, Codringhere. Ten trůn shořel spolu s královským palácem, městem a celou zemí. Dnes tam poroučí Nilfgaard. Foltest o tom dobře ví, ostatní králové jakbysmet. Jak by mohla Ciri zasednout na trůně, který už není?“

„Pojď,“ vstal advokát. „Pokusíme se společně najít odpověď na tvou otázku. Při té příležitosti se ti dostane projevu mé důvěry... Smím vědět, co tě tak zaujalo na tom portrétu?“

„To, že je v něm děr, jako by do něj celou zimu kloval datel,“ odvětil Geralt, prohlížeje si obraz v pozlaceném rámu, visící na stěně naproti psacímu stolu. „A to, že ten vašnosta vypadá na naprostého pitomce.“

„To je můj nebožtík otec,“ ušklíbl se Codringher. „Naprostý pitomec. Pověsil jsem jeho podobiznu tady, abych ho měl neustále na očích. Jako výstrahu. Pojďme, zaklínači.“

Vešli do předsíně. Na koberci ležel kocour a olizoval si tlapku natažené zadní nohy. Když se k němu zaklínač přiblížil, vyskočil a zmizel v tmavém zákoutí.

„Proč tě kočky tak nesnášejí, Geralte? Má to něco společného s...“

„Ano,“ utál mu Geralt. „Má.“

Panel mahagonového obložení stěn se bezhlučně odsunul a odhalil tajný vchod. Codringher šel napřed. Panel byl bezpochyby ovládám magicky. Za jejich zády opět tiše zapadl na své místo. Avšak nezůstali potmě: z tajné chodby k nim pronikalo světlo.

V komoře na konci chodby bylo sucho a chladno a ve vzduchu se vznášel pach prachu a spálených svící.

„Poznáš mého spolupracovníka, Geralte.“

„Fenna?“ zasmál se zaklínač. „Není možná.“

„Ale je. Přiznej se, myslel sis, že Fenn neexistuje?“

„Kdepak.“

Skříně a police s knihami dosahovaly k nízkému klenutému stropu. Za nimi se ozvalo skřípění a za okamžik odtamtud vyjelo neobyčejné vozidlo – vysoké křeslo opatřené koly. Seděl v něm zakrslík s obrovskou hlavou na tenkém krku a na nepoměrně úzkých ramenou. Skrček neměl nohy.

„Seznamte se,“ promluvil Codringher. „Fenn, učený jurista a archivář, můj společník a neocenitelný spolupracovník. A toto je náš host a klient...“

„Zaklínač Geralt z Rivie,“ dokončil s úsměvem mrzák. „Nemohl jsem se nedomyslet. Již pár měsíců pracuji na úkolu, ježž nám zadal. Račte za mnou, pánové.“

Vykročili za skřípajícím křeslem do labyrintu regálů, prohýbajících se pod tíhou svazků, za něž by se nemusela stydět ani univerzitní bibliotéka v Oxenfurtu. Nashromážděné inkunábule, jak Geralt usoudil, musely být hromaděny několika pokoleními Codringherů a Fennů. Potěšila ho projevená důvěra, rád konečně poznal tajemného Fenna. Byť se advokátův společník nakonec ukázal být tvorem z masa a kostí, nepřestal zároveň být osobou opředanou rozporuplnou pověstí. Bájný Fenn, Codringherovo *alter ego*, býval nezřídka vídáván na nejrůznějších místech, zatímco k pojízdnému křeslu upoutaný učený jurista a archivář s největší pravděpodobností nikdy neopouštěl budovu.

Střed místnosti byl dobře osvětlen. Stál zde nízký,

z pojízdného křesla dostupný pult, na němž se kupily knihy, pergamenové svitky, rozličná lejstra, láhve tuše a inkoustu, husí brky v celých svazcích a přehršle záhadných nástrojů a náčiní. Účel některých nicméně Geralt uhodl, například formičky na falšování pečeti či diamantové sěrky k odstraňování zápisů z úředních dokumentů. Uprostřed pultu ležel malý arbalet – samostřil na kule. Vedle něj byla na sametové látce uložena tlustá zvětšovací skla, vybroušená z nejčistšího horského křišťálu. Podobné lupy byly velkou vzácností a stály hotový majetek.

„Objevils něco nového, Fenne?“

„Moc toho není,“ usmál se mrzák. Měl milý, velice dojemný úsměv. „Zúžil jsem seznam Rienceových potenciálních zaměstnavatelů na dvacet osm čarodějů...“

„To zatím vynecháme,“ přerušil jej Codringher stroze. „Teď nás zajímá něco úplně jiného. Vysvětli Geraltovi důvody, pro něž je ztracená cintránská princezna objektem rozsáhlého pátrání špiónů Čtyř království.“

„Děvčeti proudí v žilách krev královny Calanthé,“ začal vysvětlovat Fenn, jakoby zaskočen nutností objasňovat něco tak očividného. „Je poslední z vládnoucího rodu. Cintra má mimořádný politický a strategický význam. Ztracená dědička koruny je nepohodlná; může být nebezpečná, jestliže se přestane zdržovat mimo dosah a dostane se pod něčí nežádoucí vliv. Například Nilfgardu.“

„Pokud si dobře pamatuji,“ namítl Geralt, „cintránské právo vylučovalo ženy s následnictví.“

„To je fakt,“ souhlasil Fenn a opět se usmál. „Ovšem žena se vždycky může stát něčí manželkou a matkou potomka mužského pohlaví. Špionážní služby Čtyř království nemohly přehlédnout Rienceovo horečné hledání princezny a došly k názoru, že jeho příčinou je právě cintránské dědictví. Rozhodly se tedy znemožnit princezně stát se jak ženou, tak matkou. Prostým, avšak nejúčinnějším možným způsobem.“

„Ale princezna nežije,“ doplnil rychle Codringher, kterému neušly změny, jež v Geraltově tváři vyvolala slova usměvavého zakrslíka. „Vyzvědači o tom podali zprávu a ukončili pátrání.“

„Zatím pouze přerušili,“ opravil ho zaklínač s vynuceným klidem. „Každý klam může vyjít najevo. Kromě toho jsi sám řekl, že královské rozvědky jsou jen jednou ze stran v téhle hře, a Fenn mi teď potvrdil, že špióni hledali Ciri, aby zkřížili plány jiným čmuchalům. Ti jiní se nemuseli nechat obelstít. Najal jsem vás, abyste děvčeti zajistili bezpečí. Co navrhuje?“

Fenn vrhl krátký pohled na svého společníka, tentokrát však z jeho tváře nevyčetl příkaz k mlčení.

„Máme takovou koncepci. Chceme diskrétně rozšířit názor, že nejen princezna Cirilla, ale dokonce ani její případní potomci mužského pohlaví nemají žádný nárok na cintránský trůn.“

„V Cintře se dědívало výlučně po meči,“ potlačil Codringher další záchvat kašle. „Nikdy po přeslici.“

„Geralt to před chvílí sám řekl,“ přikývl archivář. „Je to prastaré právo. Dokonce ani ta dračice Calanthé je nedokázala zpochybnit – třebaže se snažila.“

„Pokoušela se je tedy obejít,“ doplnil advokát přes kapesník. „Intrikovala. Vysvětlí to, Fenne.“

„Calanthé byla jediným potomkem krále Dagorada a královny Adalie. Po smrti rodičů se vzepřela šlechtě, jež v ní viděla pouze ženu pro nového krále. Chtěla vládnout svrchovaně, nanejvýše pro zachování dynastie byla ochotna přistoupit na jakéhosi statutárního prince manžela, sedícího sice po jejím boku, leč s nicotným osobním vlivem a mocí. Staré rody byly proti. Calanthé měla na výběr boj, abdikaci ve prospěch jiné rodové linie anebo sňatek s Roegnerem, knížetem z Ebbingu. Vybrala si třetí možnost, vládla po Roegnerově boku. Nedala se zkrotit ani vystrnadit do babince. Byla přece Lvicí z Cintry.

Kraloval sice Roegner, ale jeho nikdo jaktěživ nenazval Lvem.“

„Calanthé,“ navázal advokát, „se ze všech sil snažila otěhotnět a porodit syna. To jí nevyšlo. Porodila dceru Pavettu, potom dvakrát potratila a posléze vyšlo najevo, že další děti už mít nemůže. Všechny plány vzal đas. Velké ambice zmařila triviální jalovost.“

„Jsi nechutně triviální, Codringhere.“

„Vím. Protože to nechutně triviální bylo. Roegner se začal rozhlížet po mladé královně s dostatečně širokými bedry, nejlépe z rodiny s doloženou vysokou plodností až po praprabábu. Calanthé začala ztrácet půdu pod nohama; každé jídlo, každý pohár vína mohl obsahovat smrt, každý lov pro ni mohl skončit nešťastnou náhodou. Z toho, co se pak událo, však můžeme předpokládat, že Lvice z Cintry převzala iniciativu – Roegner nečekaně zemřel. V zemi tenkrát řádila epidemie neštovic, tudíž královo úmrtí nikoho zvlášť nepřekvapilo.“

„Začínám rozumět,“ prohlásil navenek klidně zaklínač, „co má být základem koncepce, kterou chcete diskrétně rozšířit. Ciri se stane vnučkou travičky a vražedkyně vlastního muže.“

„Nepředbíhej, Geralte. A ty pokračuj, Fenne.“

„Calanthé si zachránila život,“ pokračoval mrzák, „avšak koruna jí nadále unikala. Když se po Roegnerově smrti chopila vlády, panstvo se opět tvrdě postavilo proti porušování práv a zvyklostí. Na trůně Cintry chtělo mít krále, žádnou ženskou. Podmínky byly stanoveny jasně: sotva měla malá Pavetta začít jen trochu připomínat ženu, měla být provdána za někoho, kdo se stane novým vládcem. Druhé manželství neplodné královny nepřipadalo v úvahu. Lvice z Cintry pochopila, že může počítat nanejvýš s rolí královny matky. Ke vsí smůle se Pavettiným mužem mohl stát někdo, kdo by tchyni od vládních záležitostí energicky odsunul.“

„Musím být opět nechutně triviální,“ varoval Codringher.

„Calanthé se snažila svatbu své dcery co nejvíce oddálit. Zmařila první pokus o zasnuby, když bylo dívence deset let, i druhý, když jí bylo třináct. Šlechta samozřejmě prohlédla její taktiku a vynutila si, aby Pavettiny patnácté narozeniny byly poslední, které oslaví za svobodna. Calanthé musela souhlasit, jenže již předtím dosáhla toho, s čím zřejmě tak trochu počítala. Pavetta byla už dlouho pannou. Nakonec se spustila s prvním přivandrovalcem, který se namanul, ke všemu zakletým v příšeru. Byly v tom nějaké nadpřirozené okolnosti, nějaké předpovědi a čáry a sliby... Někjaký Zákon Překvapení. Co ty na to, Geralte? O tom, co se tehdy přihodilo, bys měl něco vědět, že? Calanthé si najala zaklínače, který nevěda o tom, že je pouhou loutkou, sňal zakletí z šeredného Ježka a umožnil mu vzít si Pavettu. Tím zaklínač otevřel Calanthé cestu k trůnu. Panstvo, vyvedené z míry sňatkem princezny s odčarovanou ohavou, bylo ochotno uznat nenadálé manželství Lvice s Eistem Tuirseach. Jarl ze Skellige byl pro ně nakonec přece jen přijatelnější než přivandrovalý Ježek. Tak zůstala Calanthé vláda v rukou. Eist si jako všichni ostrované Lvice příliš vážil, než aby se jí pletl do kralování, které ho navíc prostě nudilo. A Calanthé se cpala medikamenty a elixíry a tahala nového manžela do postele v každou denní i noční dobu. Chtěla si udržet vládu až do konce svých dní, pokud už jako královna matka, tedy jako matka vlastního syna. Ale jak jsem říkal: velké ambice...“

„Tos říkal. Nemusíš se opakovat.“

„Naopak princezna, nevěsta odčarovaného Ježka, měla už během svatební ceremonie podezřele volné šaty. Calanthé se nevzdala, jen změnila plán. Když se nemůže dočkat syna, bude následníkem vnuk. Jenomže Pavetta porodila děvčátko. Smůla nebo prokletí, což? Samozřejmě princezna mohla mít více dětí. Pokud by se ovšem nepříhodila ta prazvláštní nehoda: ona i její podivný manžel totiž zahynuli při neobjasněném námořním neštěstí.“

„Nezacházíš příliš daleko, Codringhere?“

„Snažím se vyložit situaci, nic víc. Po Pavettině smrti se Calanthé zhroutila, ale ne nadlouho. Její poslední nadějí se stala vnučka. Pavettina dcerka Cirilla. Ciri, řádící po královském hradě jako pravý rarášek. Někteří, zvláště ti starší, ji zbožňovali, jako by prý z oka vypadla Calanthé, když byla dítětem. Pro některé byla proměněncem, dcerou šeredného Ježka, na kterou si ještě ke všemu činil nárok nějaký zaklínač. A teď přicházíme k věci: babiččina milovaná vnučka, považovaná téměř za její nové vtělení – Lvíče z krve Lvíce – byla už tehdy pro mnohé jako nástupkyně nepřijatelná. Cirilla nepatřila mezi urozené, byla plodem Pavettiny mesaliance. Královská krev byla smíšená s krví vetřelce pochybného původu.“

„Chytré, Codringhere. Ale má to háček. Její otec nebyl pochybného původu. Byl přece králevic.“

„Nepovídej. Kdo by to byl řekl? A z jakéhopak království?“

„Z nějakého na Jihu... Z Maechtu... Ano, z Maechtu.“

„Zajímavé,“ ušklíbl se advokát. „Maecht je už dávno nilfgaardskou markou, součástí provincie Metinna.“

„Nícméně je to království,“ poznamenal Fenn. „Panuje tam král.“

„Panuje tam Emhyr var Emreis,“ odsekl Codringher. „Kdokoliv sedí v Maechtu na trůně, ocitl se tam z rozhodnutí císaře – a z jeho milosti. Když už jsme při tom, zjisti, koho tam Emhyr učinil králem. Já nemám ponětí.“

„Najdu to,“ mrzák se opřel do kol svého křesla, zajel k jednomu z regálů, vytáhl z něj tlustou roli lejster, rozvinul ji a začal studovat jednotlivé dokumenty. Prohlédnuté odhazoval ledabyly na podlahu. „Hmmm... Už to mám. Království Maecht. V erbů má stříbrné ryby a koruny v modrém a červeném poli...“

„Heraldika nás nezajímá, Fenne. Kdo je králem?“

„Hoet řečený Spravedlivý. Do čela státu byl zvolen...“

„Emhyrem z Nilfgaardu,“ napověděl Codrigher jedovatě.
„...před devíti lety.“

„Ten ne,“ přepočítal si to advokát obratem. „O toho nám nejde. Kdo byl před ním?“

„Okamžik. Mám to. Akerspaark. Umřel...“

„Umřel na prudký zápal plic, proděravělých dýkou nějakého Emhyrova mordýře, ne-li přímo toho Spravedlivého,“ domýšlel se Codrigher cynicky. „Geralte, říká ti něco jméno Akerspaark? Mohl to být otec tamtoho Ježka?“

„Ano,“ potvrdil zaklínač po chvíli zamýšlení. „Akerspaark. Vzpomínám, Duny tak nazval svého otce.“

„Duny?“

„To bylo Ježkovo jméno. Byl to králevic, Akerspaarkův syn.“

„Ne,“ popřel Fenn, zahloubaný do listin. „Zde jsou uvedeni všichni potomci. Zákonití synové: Orm, Gorm, Torm, Horm a Gonzales. Zákonité dcery: Alia, Valia, Nina, Paulina, Malvína a Argentina...“

„Odvolávám obvinění proti Nilfgaardu a Spravedlivému Hoetovi,“ prohlásil zkroušeně Codrigher. „Akerspaark nebyl zavražděn, on se prostě usouložil k smrti. Určitě měl i pancharty, co, Fenne?“

„Měl. Spoustu. Ale nikoho jménem Duny tady nevidím.“

„Ani jsem s tím nepočítal. Geralte, tvůj Ježek nebyl žádný králevic. I kdyby ho opravdu někde bokem zploдил ten kaňour Akerspaark, od takového titulu ho kromě Nilfgaardu oddělovala zatraceně dlouhá fronta zákonitých Ormů, Gormů a jiných Gonzálesů s vlastním, dozajista také početným potomstvem. Pavetta formálně uzavřela morganatický svazek.“

„A Ciri, její dítě, tak nemá nárok na korunu.“

„Geniálně, kolego.“

Fenn přiskřípal k pultu.

„Je to jen argument,“ upozornil a pokýval velkou hlavou. „Pouhý důvod. Nezapomínejme, že neusilujeme ani

o korunu pro princeznu Ciri, ani o to, abychom jí korunu upřeli. Z fámy, kterou pustíme do oběhu, musí být zřejmé, že dívku nepůjde využít k uchvácení Cintry. Pokud se o to někdo pokusí, bude možno jeho nároky snadno vyvrátit. Děvče přestane být figurou v politické hře, stane se bezvýznamným pěšcem. A tehdy...“

„Ji ponechají naživu,“ dokončil nezúčastněně Codrigher.

„Jak silný,“ otázal se Geralt, „je ten váš argument?“

Fenn se podíval na Codrighera, pak na zaklínače.

„Nepříliš silný,“ přiznal. „Tak jako tak má Cirilla v žilách krev Calanthé, třebaže poněkud zředěnou. Za běžných okolností by se snad na trůn ani nedostala, leč okolnosti nejsou zdaleka běžné. Krev Lvice má politický význam.“

„Krev, krev,“ třel si čelo Geralt. „Co to znamená Dítě Starší krve, Codrighere?“

„Nevím. Někdo Ciri takto označil?“

„Ano.“

„Kdo?“

„Na tom nezáleží. Co to má znamenat?“

„*Luned aep Hen Ichaer*,“ pravil zamyšleně Fenn, odjížděje od pultu. „Doslovný překlad by nebyl dítě, nýbrž dcera Starší krve. Hmm, Starší krev... S tím výrazem jsem se už někde setkal. Nevzpomínám si přesně... Mohlo by jít o nějaké elfské texty. Mám dojem, že v některých verzích Itlininy věštby, v těch ranějších, jsou zmínky o *Aen Hen Ichaer* čili Starší krvi elfů. Jenomže plné znění proroctví nemám ani já. Bylo by třeba obrátit se na elfy...“

„To odložíme,“ přerušil ho bez okolků Codrigher. „Ne tolik hádanek najednou, tolik proroctví a tajemství. Drželi bychom trochu moc úhořů za ocas. Prozatím ti děkujeme, Fenne, a přejeme další úspěšnou práci. Geralte, my půjdem.“

„Málo, že?“ ujistil se zaklínač, když se oba vrátili do advokátovy pracovny a usedli stejně jako předtím. „Nízká odměna, mám pravdu?“

„Máš, Geralte. Luštění nějakých elfských věštek pro mne znamená zatracený zádrhel, ztrátu času a prostředků. Nutnost navázat spojení s elfy, poněvadž nikdo jiný není schopen objasnit jejich písemnosti. Elfské manuskripty jsou plné spletité symboliky, akrostichů, někdy rovnou šifer. Starší mluva je vždy přinejmenším dvojnásobná, avšak zápisy v ní mohou být vyloženy třebas na deset způsobů. Elfové nikdy nejevili moc ochoty pomáhat tomu, kdo je chtěl rozluštit. A v dnešních časech, kdy se v lesích krvavě válčí s Veverkami, když tam či onam dochází k pogromům, je nebezpečné si s elfy vůbec cokoliv začínat. Dvojnásob nebezpečné, poněvadž elfové tě mohou považovat za provokatéra, kdežto lidé tě mohou obvinít ze zrady...“

„Kolik, Codringhere?“

Advokát dlouho mlčel a pohrával si s nějakou kovovou hvězdí.

„Deset procent,“ oznámil konečně.

„Deset procent z čeho?“

„Bez vytáček, zaklínači. Jednejme na rovinu. Je mi stále méně jasné, oč tu běží, ale vždy, když ve věci není jasno, běží o zisk. V takovém případě dávám určitému procentu přednost před honorářem. Daš mi deset procent z toho, co sám vyděláš, již zaplacený obnos samozřejmě odečteme. Uzavřeme smlouvu?“

„Ne. Nechci, abys kvůli mě trafil. Deset procent z ničeho je nic, Codringhere. Já, drahý kolego, na tom nic nevydělám.“

„Opakuji, žádné vytáčky. Nevěřím, že bys jednal bez naděje na výdělek. Nevěřím, že by se za tím nekryly...“

„Je mi jedno, čemu věříš. Žádná smlouva, žádná procenta. Stanov si cenu za získání informací.“

„Kohokoliv jiného,“ zakašlal Codringher, „bych vyrazil ze dveří, protože bych si byl jist, že mě chce napálit. Jenže k tobě, anachronický zaklínači, se podivně hodí šlechetná,

i když naivní nezištnost. Je to tvůj styl, velkolepý a pateticky starosvětský – nechat se zabít zadarmo.“

„Neztrácejme čas. Kolik, Codringhere?“

„Jednou tolik, co posledně. Pět set.“

„Je mi líto,“ zavrtěl Geralt hlavou. „Tolik nemám. Alespoň prozatím.“

„Chtěl bych ti připomenout, že stále platí nabídka, kterou jsem ti už kdysi učinil,“ promluvil zvolna advokát, otáčeje hvězdicí v prstech. „Přijmi práci u mne a budeš mít vždycky čím platit. Za informace i za jiné cenné zboží.“

„Ne, Codringhere.“

„Proč ne?“

„To nemůžeš pochopit.“

„Teď urážíš mou profesionální hrdost. Namlouvám si, že jsem se ve svém zaměstnání naučil chápat úplně všechno. Uznal jsi, že základem našich oborů je zparchantělost, avšak nadále dáváš přednost té staré před novou.“

Zaklínač se usmál.

„Geniálně, kolego.“

Advokáta znovu přemohl záchvat kašle. Po něm si otřel ústa a upřel na Geralta žlutozelený pohled.

„Nahlédls do seznamu čarodějů a čarodějek, který ležel u Fenna?“

„Zběžně.“

„Nedám ti tu listinu, dokud nebudu mít jistotu, který z nich je ten pravý. Nepokoušej se slídit na vlastní pěst. Ani kolem těch, jejichž jména sis přečetl. Marigold se zmínil, že Filippa Eilhart pravděpodobně ví, kdo stojí za Riencem, ovšem tobě to neprozradila. Uvědom si, že Filippa by nekryla žádného nýmanda; to znamená, že tomu ničemovi dává příkazy nějaká významná osobnost.“

Zaklínač mlčel.

„Střez se, Geralte. Jsi ve vážném nebezpečí. Někdo si s tebou pohrává. Neomylně předvídá tvoje záměry a dokonce je sám řídí. Nenech se zaslepit pýchou a přehnaným

sebevědomím. Proti tobě tentokrát nestojí striga nebo vlkodlak. Anebo bratři Micheletové. Rience je jenom něčí nástroj. A ještě ke všemu nějaké Dítě Starší krve, aby to kat spral. Jako by nestačila ta smečka deroucí se ke trůnu Cintry: čarodějové, králové, císař... Teď ještě elfové. Vzdej tu hru, zaklínači, odstup z ní. Zkřížíš jim plány, učiníš to, čeho by se nikdo nenadál. Přetni to nesmyslné pouto, nedovol, aby bylo jméno té dívky spojováno s tvým. Přenechej ji Yennefer, stáhni se na Kaer Morhen a nevytáhni odtamtud ani paty. Skryj se v horách, zatímco my budeme hledat odpověď v elfských manuskriptech – beze spěchu, klidně a důkladně. A až získám informace o Dítěti Starší krve, až budu znát jméno toho tajuplného čaroděje a ty zatím našetříš peníze, pak uzavřeme obchod.“

„Nemohu si dovolit nečinně čekat. Ciri hrozí nebezpečí.“

„To je pravda. Ale ty jsi považován za hlavní překážku na cestě k ní. Překážku, kterou je třeba bezpodmínečně odstranit. V první řadě tedy hrozí nebezpečí tobě. Na dívku se vrhnou, teprve až zničí tebe...“

„Anebo když vzdám hru, uteču a schovám se na Kaer Morhen. Za tak mizernou radu, Codringhere, jsi shrábl příliš vysokou odměnu.“

Advokát položil svoji hvězdicu na stůl a přikryl ji rukou.

„Honorář, cos mi dal, je za práci, kterou pro tebe dělám, zaklínači,“ vysvětlil pokašlávaje. „Radu ti dávám bezplatně. Běž na Kaer Morhen, ztrať se z dohledu. Aby ti, kteří hledají Cirillu, ji mohli dostat.“

Geralt přimhouřil oči a usmál se. Codringher nezbledl.

„Vím, o čem mluvím,“ vydržel zaklínačův pohled i úsměv. „Pronásledovatelé ji najdou a udělají s ní, co budou chtít. A mezitím ty i ona budete v bezpečí.“

„Vysvětlí mi to, prosím. Pokud možno rychle.“

„Objevil jsem jistou dívku. Válečnou sirotu, cintránskou šlechtičnu. Má za sebou uprchlický tábor. V této chvíli měří loktem a stříhá tkaniny, neboť se jí ujala rodina soukeníka

v Brugge. Nevyznačuje se ničím mimořádným. Krom jedné věci. Je obstojně podobná vyobrazení na jisté miniatuře. Chceš se podívat na podobenku Lvíčete z Cintry?“

„Ne, nechci. A nesouhlasím s takovým řešením.“

„Geralte,“ sklopil oči advokát. „Jaké jsou tvoje pohnutky? Pokud chceš zachránit tu svou Ciri... Domnívám se, že si nemůžeš dovolit zatratit mou nabídku. Nemůžeš si dovolit zatratit cokoliv. Přichází totiž čas zatracení, kolego zaklínači, čas ohromného, bezbřehého opovržení. A ty se musíš přizpůsobit. Nabízím ti jednoduché východisko: někdo zemře, aby mohl přežít někdo jiný. Někdo, koho miluješ, zůstane naživu. Zahyne jiná dívka, kterou neznáš a nikdy jsi ji neviděl...“

„Kterou mohu zatratit,“ přerušil ho zaklínač. „Mám za to, co miluji, zaplatit opovržením k sobě samému? Ne, Codringhere. Nech to dítě na pokoji, ať si dál v klidu měří a stříhá sukno. Její obrázek znič, spal. A za mých dvě stě padesát těžce vydělaných korun mi dej něco jiného. Informaci. Yennefer a Ciri opustily Ellander. Jsem si jist, že o tom víš a že víš, kam se ubírají. Jsem si jist, že víš, kdo se žene po jejich stopě.“

Codringher zabubnoval prsty na stolní desce, zakašlal.

„Vlk nedbá na varování, chce vyrazit na lov,“ poznamenal. „Nechce vidět, že je sám loven, že se blíží rovnou k pastem, které na něho políčil větší lovec.“

„Nebásni, mluv k věci.“

„Jak si přeješ. Není těžké se domyslet, že Yennefer jede na sněm čarodějů, jenž se koná počátkem července na Garstangu na ostrově Thaneddu. Obratně kličkuje a neuzívá magii, takže je nesnadné ji zaměřit. Před týdnem byly ještě v Ellanderu, počítám, že za tři čtyři dny dorazí do Gors Velenu, odkud je na Thanedd co by kamenem dohodil. Cestou do Gors Velenu musí projíždět osadou Anchorem. Když neprodleně vyrazíš, máš možnost zastihnout v osadě ty, kteří jedou za nimi. Jejich pronásledovatele.“

„Předpokládám,“ utrousil kysele Geralt, „že to nejsou nějakí královští vyzvědači?“

„Ne, žádní vyzvědači,“ odvětil advokát a opět zvedl ze stolu svou ocelovou hvězdu. „Ani Rience, který se zdá být chytřejší než ty, protože po tom zádrhelu s Michelety se stáhl někam do ústraní a ani odtamtud nevystrčil nos. Za Yennefer a Ciri jedou tři nájemní vrazi.“

„Znáš je?“

„Já znám každého. Proto ti navrhuji: nemíchej se do toho, nejezdí do Anchoru. Já využiji všech známostí a styků, pokusím se zabíjaky podplatit a obrátit jejich úkol. Jinými slovy, poštvu je na Rience. Jestli to vyjde...“

Uprostřed věty se prudce rozmáchl. Ocelová hvězda zasvištěla vzduchem a s klepnutím udeřila do obrazu. Přímo do čela Codringhera staršího. Prosekla plátno a zaryla se do stěny téměř zpolovic.

„Dobré, co?“ usmál se zeširoka advokát. „Jmenuje se to orion. Zámořský vynález. Cvičím s ním asi měsíc. Už se skoro nikdy neminu. Může se to hodit. Do třiceti stop je ta hvězdička spolehlivě smrtící, přitom ji lze ukrýt v rukavici nebo za krepou klobouku. Již rok jsou oriony ve výzbroji nilfgaardské tajné služby. Haha, jestli Rience špehuje pro Nilfgaard, bude zábavné, jestliže ho naleznou s orionem v lebce. Co ty na to?“

„Nic. Tvoje věc. Dvě stě padesát korun leží ve tvé zásuvce.“

„Jasně,“ přikývl Codringher. „Chápu to tak, žes mi ponechal volnou ruku. Uctěme rychlou smrt pana Rience chvilkou ticha. Proč se šklebíš, k čertu? Nemáš úctu před majestátem smrti?“

„Mám, velkou. Proto nerad poslouchám hlupáky, kterým je pro smích. Uvažoval jsi někdy o vlastní smrti, Codringhere?“

Advokát se úporně rozkašlal, pak si dlouho prohlížel kapesník, jímž si při kašli zakrýval ústa. Nakonec zvedl oči.

„Ovšem,“ řekl tiše. „Často. A intenzivně. Ale co je ti po mých myšlenkách, zaklínači? Pojedeš do Anchoru?“

„Pojedu.“

„Ralf Blunden zvaný Profesor. Heimo Cantor. Kratás Yaxa. Říkají ti něco ta jména?“

„Nic.“

„Nejsou špatní na meče, všichni tři. Možná lepší než Micheletové. Proto bych ti navrhol účinnou, na dálku působící zbraň. Například tuhle nilfgaardskou hvězdu. Budeš-li chtít, prodám ti pár kousků. Mám jich víc.“

„Nekoupím. Jsou nepraktické, jsou slyšet v letu.“

„Ten svist má psychologický účinek. Leknutí ochromí oběť.“

„To je možné. Ale též varuje. Stihl bych se tomu vyhnout.“

„Kdybys zahlédl, že po tobě někdo hází, tak nepochybuji. Víím, že dokážeš uhnout před vystřeleným šípem. Ovšem zezadu...“

„I zezadu.“

„Hovno pravda.“

„Vsaďme se,“ navrhl mrazivě Geralt. „Otočím se tváří k podobizně tvého otce pitomce a ty po mně hodíš tím svým orionem. Trefíš, vyhrálš. Netrefíš, prohrálš a rozluštitíš pro mne elfské rukopisy. Zjistíš vše o Dítěti Starší krve. Spěšně. A na dluh.“

„A když vyhraju?“

„Zjistíš totéž a informace předáš Yennefer. Ona zaplatí, nebudeš tratit.“

Codringher otevřel zásuvku stolu a vyňal z ní druhý orion.

„Počítáš s tím, že přijmu sázku,“ konstatoval, neptal se.

„Ne,“ pousmál se zaklínač. „Jsem si jist, že ji přijmeš.“

„Riskuješ. Zapomněls, že jednám bez skrupulí?“

„Nezapomněl. Přichází přece čas opovržení, takže jdeš pouze s duchem času. Dokonce i já jsem si vzal k srdci tvoje výčitky ohledně mojí starosvětskosti a naivnosti, a proto

tentokrát nebudu nasazovat život zadarmo. Nuže? Přijímáš sázku?“

„Jakpak ne,“ zvedl Codrigher ocelovou hvězdu za jeden z cípů a vstal. „Zvědavost u mne vždycky vítězila nad chladným rozumem, neřkuli nad nemístným milosrdenstvím. Otoč se.“

Zaklínač se otočil. Pohlédl na hustě proděravělou tvář na obraze a na zaseknutý orion. Potom zavřel oči.

Hvězda zasvištěla a uhodila do stěny čtyři couly od rámu obrazu.

„Mor na tebe!“ vykřikl popuzeně Codrigher. „Ani ses nezachvěl, ty syčáku!“

Geralt se obrátil a usmál. Ohavně, jak to uměl.

„Proč bych se chvěl? Házels přece tak, abys netrefil.“

*

Krčma byla skoro prázdná. Na lavici v koutě seděla unaveně vyhlížející mladá žena; obrácena stydlivě bokem, kojila nemluvně. Vedle ní se opíral o stěnu a podřimoval ramena-tý muž, nejspíš otec dítěte. V koutě seděl ještě někdo, koho si Aplegatt nemohl ve stínu dost dobře prohlédnout.

Krčmář zvedl hlavu a podíval se na příchozího. Vzápětí se zamračil, když rozeznal jeho oděv a štítek se znakem Aedirnu na prsou. Aplegatt přivykl podobným uvítáním. Byl královský posel, přináležela mu výsada zabavit v případě potřeby jakéhokoli dostupného koně. Královské dekrety byly nesmlouvavé: kurýr měl právo v každém městě, v každé vsi, v každé usedlosti či hospodářství požádat o čerstvého koně – a běda tomu, kdo by odmítl. Pochopitelně že kurýr zanechal na místě předešlého koně a na nového vystavil potvrzení, takže majitel se mohl obrátit na starostu a žádat odškodné, ale mohlo to dopadnout všelijak. Proto byl královský posel obvykle vítán s nevolí – sebere anebo nesebere? Zrekvíruje naši Zlatku? Našeho od hříběte vyiplaného Ryzáčka? Naši

milou, spolehlivou Vranku? Aplegatt znal pohled na plačící děti, křečovitě se držící ze stáje vyváděného čtyřnohého přítele, nejednou se díval do tváří dospělých, zrudlých anebo pobledlých pocitem nespravedlnosti a bezmoci.

„Koně měnit nepotřebuji,“ ohlásil drsně. Měl pocit, že hospodář vydechl úlevou.

„Jen povečeřím, vyhladověl jsem na cestě,“ doplnil kurýr. „Co máš v hrnci?“

„Zůstala mi polévka. Posad' se, přinesu ti. Zůstaneš na noc? Už se smráká.“

Aplegatt se zamyslel. Předevčírem se setkal s Hansomem, známým kurýrem, a podle rozkazu si vyměnili poselství. Hansom přijal dopisy a vzkaz pro krále Demawenda a přes Temerii a Mahakam zamířil do Vengerbergu. Aplegatt převzal poštu pro Vizimira Redanského a vyrazil do Tretogoru. Oxenfurtskou silnicí to bylo přes tři sta mil.

„Najím se a pojedu,“ rozhodl se. „Měsíc je v úplňku a cesta rovná.“

„Jak myslíš.“

Polévka, kterou dostal, byla planá a bez chuti, kurýr však na takové maličkosti nehleděl. Pochutnával si doma na manželčině krmí, na cestě jedl, co se namanulo. Neohrabaně držel lžící v prstech ztuhlých od řemene uzdy a srkal horkou tekutinu.

Za pecí spící kočka prudce zvedla hlavu a hlasitě zasyčela.

„Královský kurýr?“

Aplegatt sebou trhl. Otázku položil ten, kterého si prve nemohl prohlédnout. Teď vyšel z přítmi a stanul vedle něj. Vlasy měl bílé jako mléko, stažené koženou páskou přes čelo. Oblečen byl v černém, v kožené blůze pobíjené stříbrnými cvoky. Nad pravým ramenem mu trčela rukojeť meče, jehož kulatá hlavice se stříbřitě leskla.

„Kam tě stezka vede?“

„Kam královská vůle poručí,“ odsekl nakvašeně Aplegatt. To byla jeho odpověď na dotěrné otázky.

Bělovlasý mlčel a zpytavě si posla prohlížel. Měl nepříro-
zeně bledou tvář a uhrančivé oči.

„Královská vůle,“ promluvil nakonec nepříjemným,
chraptivým hlasem, „ti zajisté poroučí spěchat. Zajisté by
ses nechtěl zdržet.“

„Co je ti po tom? Co jsi zač, abys mě poháněl?“

„Jsem nikdo,“ usmál se křivě bělovlasý. „Nepoháním tě,
ale na tvém místě bych odtud co nejrychleji odjel. Nerad
bych, aby se ti přihodilo něco zlého.“

Na takové řeči míval Aplegatt také vždy po ruce odpo-
věď. Jasnou a stručnou. Nebojácnou, ale také ne vyzýva-
vou – a dávající jasně najevo, v čích je službách a co hrozí
tomu, kdo by se opovážil dotknout královského kurýra. Leč
v hlase bělovlasého zaznělo něco, co Aplegattovi naučenou
odpověď zarazilo v hrdle.

„Musím nechat koně vydechnout, pane. Hodinu, možná
dvě.“

„Rozumím,“ přikývl bělovlasý. Náhle zvedl hlavu a zapo-
slouchal se, jako kdyby zvenčí něco zaslechl. Aplegatt rov-
něž natáhl uši, avšak slyšel pouze cvrčky.

„Odpočivej tedy,“ poradil mu bělovlasý a utáhl pás meče,
vedoucí mu šikmo přes prsa. „Ale nevycházej na dvůr.
Cokoliv se bude dít, nevycházej ven.“

Aplegatt se na nic neptal. Neomylně vycítil, že to tak
bude lepší. Sklonil se nad miskou a nabral lžící jeden ze
vzácných kousků slaniny. Když zvedl oči, bělovlasý už
v místnosti nebyl.

Po chvíli na dvorku zacinkaly podkovy, zařehotal kůň.

Do hospody vešli tři muži. Při pohledu na ně začal
krčmář roztřeseně utírat korbele. Žena s dítětem se přisunu-
la k podřimujícímu muži a štulcem ho probudila. Aplegatt
nenápadně přitáhl blíže židli, přes jejíž opěradlo nechal visel
opasek se zbraní.

Muži zkoumavými pohledy přejeli a ohodnotili hosty. Pak
vykročili k šenku. Pomalu, cinkající ostruhami a zbraněmi.

„Vítám vás, panstvo,“ pozdravil krčmář přiškrceným hlasem. „Čím mohu sloužit?“

„Kořalku,“ poručil jeden z nich, nevysoký, ale ramena-
tý, s pažemi dlouhými jako opice. Na zádech měl křížem
připevněny dvě zerrickánské šavle. „Napiješ se, Profesore?“

„Excelentní idea,“ souhlasil druhý muž a posunul si na
nose okuláry z modrého skla v obroučkách ze zlatého drátu.
„Nechť však truňk není falsifikován nepatřičnými ingredi-
encemi.“

Krčmář jim nalil. Aplegatt sledoval, jak se mu třesou
ruce. Muži se nenuceně opřeli o výčep a zvolna upíjeli z hli-
něných pohárků.

„Apropó, hospodáři,“ ozval se ten s brýlemi. „Táží se, zda
tudy nedávno necestovaly dvě dámy, promptně směrem na
Gors Velen?“

„Tudy jezdí hodně lidí,“ vyjekl hospodský.

„Inkriminované dámy bys nemohl nezaregistrovat,“ řekl
zvolna obrýlený. „Jedna z nich je černovlasá a extraordi-
nálně atraktivní. Jede na vraném rapovi. Druhá je mladší,
blond a zelenooká. Má jablečnatou klisnu. Byly zde?“

„Ne,“ předběhl krčmáře Aplegatt, třebaže cítil, jak mu
běží mráz po zádech. „Nebyly.“

Tiché nebezpečí. Sivé peří. Horký písek...

„Kurýr?“

Aplegatt přitakal.

„Odkud a kam?“

„Odtud a tam, jak královská vůle poručí.“

„Dámy, které jsem interpretoval, jsi na traktu interlokál-
ně nepotkal?“

„Ne.“

„Nějak rychle zapíráš,“ vyštěkl třetí muž, vysoký a hube-
ný jak tyčka. Vlasy měl černé a mastně se mu leskly. „Akorát
se mně nezdá, že by sis moc namáhal paměť.“

„Nech ho na pokoji, Heimo,“ mávl rukou obrýlený. „Je

to královský posel. Ničehož nesugeruj. Jak se zove tento station, hospodáři?“

„Anchor.“

„Jaká je distance do Gors Velenu?“

„He?“

„Kolik mil?“

„Já jsem to na míle neměřil. Jsou to tři dny jízdy.“

„Koňmo?“

„Na voze.“

„Hej,“ ozval se náhle polohlasně ten s šavlemi na zádech, vyhlížeje na dvůr dveřmi, které nechali při příchodu otevřené. „Mrkni se ven, Professore. Co je to za chlápka? Není to nakonec...“

Obrýlený se podíval a tvář mu ztuhla.

„Ano,“ přisvědčil šeptem. „To je pozitivně on. Máme štěstí.“

„Počkáme, až vejde?“

„Nevejde. Viděl naše koně.“

„On ví, že my...“

„Kušuj, Kraťasi. Teď něco říká.“

„Máte na vybranou,“ rozlehl se na dvoře ochraptělý, leč zřetelný hlas, který Aplegatt bezpečně poznal. „Jeden z vás vyjde a poví mi, kdo vás najal. Nebo vyjdete všichni tři. Čekám.“

„Zkurvysyn,“ zavrčel černovlasý. „Víš. Co uděláme?“

Ten v okulárech beze spěchu postavil pohárek na nálevní pult.

„To, za co jsme dostali zapláceno.“

Plívl si do dlaně, zahýbal prsty a tasil meč. Druzí dva rovněž obnažili čepele. Krčmář otevřel ústa, avšak jediný ledový pohled skrze modrá skla mu je obratem zavřel.

„Sednout na zadek, všichni,“ zasykl obrýlený. „A ani neceknout. Hejmo, když to začne, snaž se mu dostat do zad. No, pardi, do toho. Jdeme.“

Začalo to okamžitě, sotva vyšli na dvůr. Dupot nohou,

hekání, řinčení zbraní. A potom výkřik. Vysoké zakvilení, při němž se ježily vlasy.

Hospodský zesinal, unavená žena dušeně vykřikla a oběma rukama přitiskla nemluvně k prsům. Kočka za pecí vyskočila, prohnula hřbet a ocas se jí zježil jako kartáč. Aplegatt se odsunul i se židlí do kouta. Na kolenou měl svůj korduláč, ale nevytáhl jej z pochvy.

Zvenku slyšeli rychlé kroky, svist čepelí a třesk, když se srazily.

„Ach ty...“ vyhrkl kdosi překvapeně. V tom zvolání, jakkoli ukončeném sprostým přívlastkem, bylo více zoufalství než vzteku. „Tyyy...“

Zasvištění meče. Vzápětí výkřik bolesti, tak pronikavý, až se zdálo, že trhá povětrí na cáry. A žuchnutí, jako když spadne pytel zrní. Od úvaziště dusání kopyt, říčení plašících se koní.

Pak zadunění a vrzání prken, jak někdo skočil na verandu a rozběhl se po ní těžkými, chvatnými skoky. Žena s dítětem se přitiskla k manželovi, krčmář se schoulil za pultem. Aplegatt vytasil zbraň, ale dále ji skrýval pod stolní deskou. Běžící člověk mířil ke dveřím. Už to k nim měl sotva krok, když sykla čepel.

Člověk vykřikl a vrazil dovnitř. Zdálo se, že se zhroutlí hned na prahu, ale udržel se na nohou. Postoupil ještě o několik pomalých, vrávoravých kroků. A ztěžka padl uprostřed místnosti, až vyrazil obláčky prachu ze spár v podlaze. Upadl na tvář, bezvládně, se svěšenými pažemi a nohama podlomenýma v kolenou. Okuláry kleply o tvrdé dřevo a roztráštěly se na modré střípky. Zpod nehybného těla se začala šířit tmavá kaluž.

Nikdo nebyl schopen jediného pohybu, jediného zvuku.

Do krčmy vstoupil bělovlasý.

Zvedl meč, který až dosud držel v ruce, a nacvičeným pohybem jej vsunul do pochvy na zádech. Přistoupil k šenku. O mrtvého na zemi ani pohledem nezavadil. Krčmář se příkrčil.

„Zlí lidé...“ vychraptěl bělovlasý. „Zlí lidé zahynuli. Až přijede rychtář, může vyjít najevo, že na jejich hlavy byla vypsána odměna. Ať s ní udělá, co uzná za vhodné.“

Hospodský o překot příkyvoval.

„Může se též stát,“ pokračoval po odmclce bělovlasý, „že se na ty zlé lidi přijdou zeptat jejich známí nebo společníci. Těm vyřídí, že je zadával vlk. Bílý vlk. A dodej, aby se často dívali za sebe. Jednoho dne se ohlédnou a spatří Vlka.“

*

Když Aplegatt tři dny nato dorazil k branám Tretogoru, bylo již pozdě po půlnoci. Zuřil, poněvadž při halekání přes příkop si div hlasivky nestrhal – a strážní blaženě vyspávali. Když je konečně probudil, zase otáleli s otevřením brány. Ulevil si, když je svědomitě proklel spolu s jejich fakany a dalšími potomky do třetího kolena. Později se zadostiučiněním poslouchal, kterak probuzený velitel stráže doplňuje kletby o nové podrobnosti, týkající se pro změnu matek, báb a prabáb ospalých vechtrů.

Obtěžovat uprostřed noci krále Vizimira ho pochopitelně ani nenapadlo. Naopak, počítal s tím, že se spokojeně prospí až do rána, do jitřního zvonění. Byl na omylu. Namísto odpočinku byl bez meškání uveden do kordegardy. V komnatě jej neočekával purkrabí, nýbrž někdo jiný – obrovský a tlustý mužský. Aplegatt ho znal, byl to Dijkstra, tajný rada redanského krále. Dijkstra, jak kurýr věděl, měl právo vyslechnout všechny zprávy, i ty, určené výlučně králi. Aplegatt mu předal korespondenci.

„Ústní vzkaz máš?“

„Ano, pane.“

„Mluv.“

„Demawend Vizimirovi,“ promluvil Aplegatt, přivíraje oči. „Za prvé: převlečení jsou připraveni na druhou noc po červencovém novu. Postarej se, aby Foltest necouvl. Za

druhé: sněm Chytráků na Thaneddu nehodlám poctít svou přítomností a tobě radím totéž. Za třetí: Lvíče nežije.“

Dijkstra se mírně zachmuřil a zabubnoval prsty na stolní desku.

„Zde jsou depeše pro krále Demawenda. A ústní vzkaz... Nastav uši a vryj si do paměti. Zopakuješ to svému králi slovo za slovem. Pouze jemu, nikomu jinému, jasné?“

„Jasně, pane.“

„Zpráva zní: Vizimir Demawendovi. Převlečené bezpodmínečně zadržet. Někdo zradil. Plamen shromáždil vojsko v Dol Angra a jen čeká na záminku. Opakuji.“

Aplegatt doslova zopakoval celý vzkaz.

„Dobře,“ kývl hlavou Dijkstra. „Vyrazíš za úsvitu.“

„Pět dní jsem na cestě, vznešený pane,“ pohladil si kurýr dlaní zadek. „Potřebuji si zdřímnout. Aspoň do dopoledne... Dovolíš?“

„Cožpak se tvůj panovník v těchto krušných časech prospí? Cožpak já v noci hnípám? Za takovou otázku bys zasloužil jednu do zubů, chlape. Dostaneš najíst, pak si můžeš natáhnout kosti na slámě. Ale sotva slunce vyjde, ať jsi v sedle. Poručil jsem, aby ti připravili plnokrevného hřebce, žene se jako vítr, uvidíš. A nekřiv hubu. Tuhle máš váček s extra prémie, aby sis nestěžoval, že je Vizimir držgrešle.“

„Díky, pane.“

„V lesích nad Pontarem dávej pozor. Prý tam viděli Veverky. Ani o obyčejné lapky není v těch končinách nouze.“

„Vím, pane. Vždyť po tom, co jsem viděl před třemi dny...“

„Co jsi viděl?“

Aplegatt mu ve stručnosti vylíčil událost v Anchoru. Obr pozorně naslouchal s mohutnými rukama založenýma na prsou.

„Profesor...“ poznamenal zamyšleně. „Heimo Kantor a Krátký Yaxa. Zabiti zaklínačem. V Anchoru, na cestě do Gors Velenu čili na Thanedd... A Lvíče že nežije?“